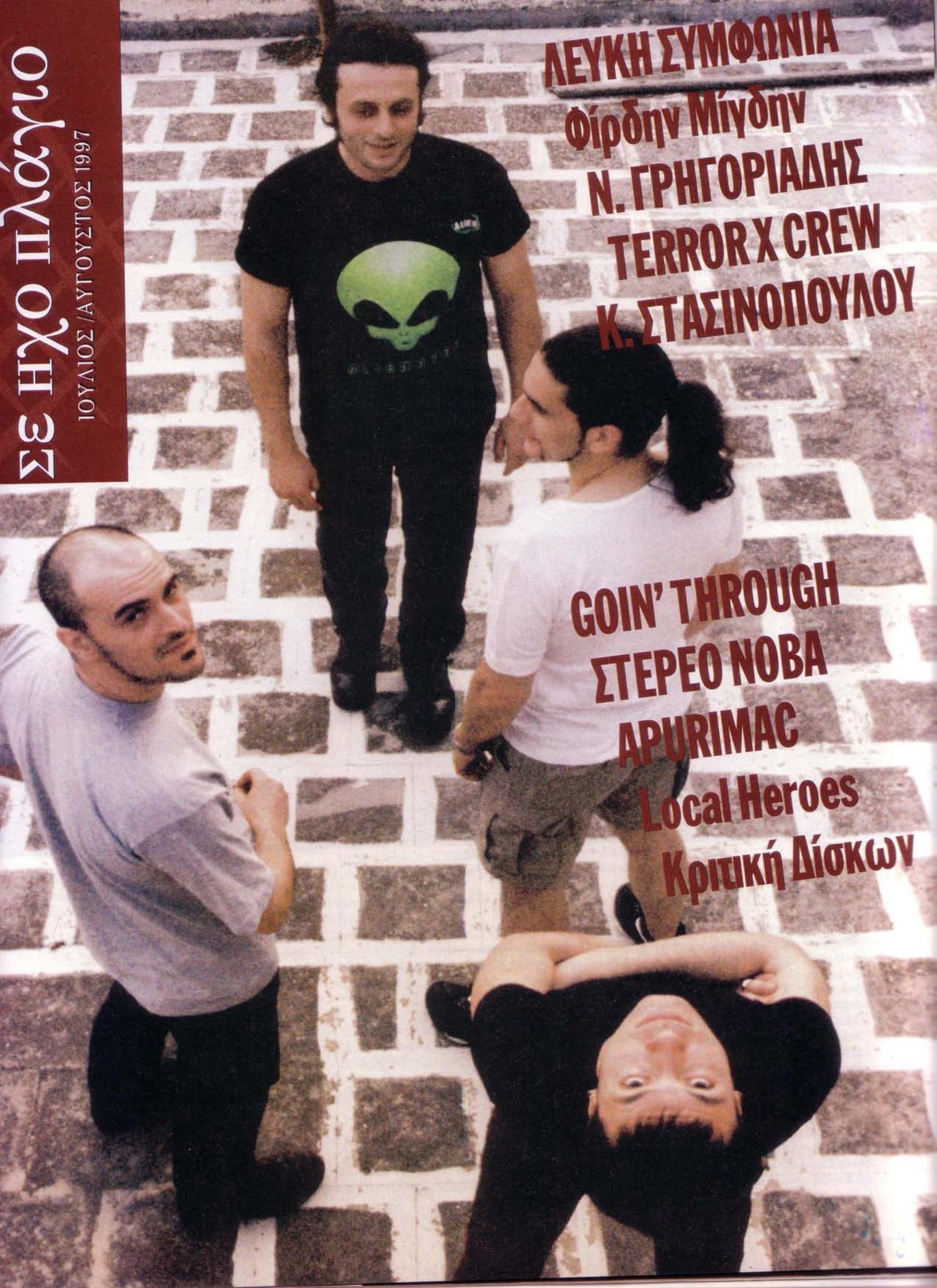

ΣΕ ΗΧΗ ΠΛΑΥΟ

ΙΟΥΝΙΟΣ/ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1997

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ
Φίρδην Μίγδην
Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
TERROR X CREW
Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

GOIN' THROUGH
ΣΤΕΡΕΟ ΝΟΒΑ
APURIMAC
Local Heroes
Κριτική Δίσκων

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

συνέντευξη στον Τάκη Γιαννούτσο

Πηγαίνοντας προς το studio της Λευκής Συμφωνίας στο Χαϊδάρι με είχαν βαρέσει: ο ήλιος, το μεσημέρι, η κίνηση και το νέφος πάνω από τον αττικό ουρανό. Ανεβαίνοντας τη λεωφόρο Καβάλας, λόγο μετά το Παλατάκι, τα πράγματα αρχίζουν και στρώνουν. Καταρχήν έχεις την αίσθηση ότι φεύγεις εκτός Αθηνών, μιας και είσαι στον έναν [από τους δύο] εθνικό δρόμο της χώρας.

Λόγο πριν από το studio [ψηλά στο βουνό του Χαϊδαρίου] θυμήθηκα τα στενά που οδηγούσαν στο τελευταίο σπίτι του Γιώργου Ζαμπέτα που τον είχα συναντήσει για μια συνέντευξη γύρω στο '90. Το τελευταίο πράγμα που με απασχολούσε εκείνη τη στιγμή είναι το τι θα συζητούσαμε με τα παιδιά. Ήξερα ότι η κουβέντα θα κυλούσε εύκολα, θα κρατούσε ώρες, γι' αυτό και τ' αποθέματα κασετών και μπαταριών ήταν αρκετά.

ΣΤΟ ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ ΗΤΑΝ Ο ΘΟΔΩΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Λοιπόν Θοδωρή, πες μου πού βρισκόσαστε αυτή τη στιγμή.

Θ.Δ.: "Είμαστε ένα χρόνο μετά τον τελευταίο μας δίσκο, τα "Χρώματα" και ετοιμάζουμε live".

Κανούρια κομμάτια;

Θ.Δ.: "Σκόρπια πράγματα. Κάποιες ιδέες, τζαμαρίσματα, όχι τίποτα ολοκληρωμένο. Έχουμε ακόμα το μυαλό μας στον προηγούμενο δίσκο. Ακόμη δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι τελείωσε".

Και από πωλήσεις;

Θ.Δ.: "Πάει καλά. Ήταν ένας δίσκος που τον αφήσαμε να πάει εντελώς cult. Χωρίς πολύ promotion. Θέλαμε να γνωρίσουμε ποιοι είναι αυτοί που ακούνε πραγματικά το group. Να δούμε τι ψάρια πάνουμε. Στον προηγούμενο, ας πούμε, δίσκο κάναμε υπερ-promotion, πολύ διαφήμιση, μεγάλη περιοδεία, video clip κλπ."

Για φέτος έχετε τίποτα κλεισμένο;

Θ.Δ.: "Προς το παρόν έχουμε κανονίσει για 16 Ιουλίου στο Θεατράκι στην Αργυρούπολη, με τους Active Member. Μετά στις 25 του Ιούλη στο River Party του Εβρου. Κάπου πάλι στον Ιούλιο στη Λευκωσία στη Κύπρο".

Με τους Active Member έχετε αρχίσει να παίζετε μαζί;

Θ.Δ.: "Ο Διογένης έχει κολλήσει μαζί τους και τώρα άρχισα και εγώ. Πήγαμε και στο Πέραμα σε κάτι ουζόδικα και έγινε καλή φάση. Μέχρι στιγμής έχουμε δύο live μαζί. Είναι πολύ ωραία παρέα".

Αν σε ρωτούσες ένα μωρό παιδί "τι είναι η Λευκή Συμφωνία", τι θα του απαντούσες;

Θ.Δ.: "Είναι μια παρέα φίλων. Ήμασταν από το σχολείο μαζί και στην πορεία κάναμε και μουσική".

[Ηρθε ο Διογένης X] Στεφανίδης στην κουβέντα.

Τι ποτεύεις διάνει για τον κόσμο τη Λευκή Συμφωνία;

Θ.Δ.: "Είναι το ίδιο που σου είπα πριν. Είμαστε μια μεγάλη παρέα. Ατομα που κάποτε έπαιξαν μαζί μας και είναι ακόμα φίλοι. Πώς π.χ. ο Τάκης ο Μπαρμπαγάλας που είναι ακόμα στην παρέα. Φαντάζομαι ότι κάτι τέτοιο έχει περάσει και στον κόσμο".

Αυτό που ακούνε rock μουσική;

Θ.Δ.: "Νομίζω ότι μας θεωρούν ένα παλιό, μεγάλο συγκρότημα".

Εσείς πώς νιώθετε;

Θ.Δ.: "Εμείς νιώθουμε συνέχεια νέοι. Δε θεωρούμε ότι έχουμε φτάσει κάπου. Υπάρχουν πάντα σκομπανεβάσματα. Οπως και η ζωή. Έχουμε κάνει μεγάλα πράγματα, έχουμε πάει και κάτω. Αυτό που ξέρω σ' γουρα είναι ότι έχουμε και άλλα πράγματα να δώσουμε. Μόλις φορτώσουμε, θα μπούμε για τον επόμενο δίσκο".

Φορτωμένοι μπαίνετε;

Δ.Χ.: "Πάντα φορτωμένοι. Ενας δίσκος δε βγαίνει χαλαρά. Ούτε με προγράμματα και χρονοδιαγράμματα. Ασε δε, που το φορτοδάρισμα γίνεται πάντα την τελευταία στιγμή. Μετά κοιτάς τις ατέλειες, τις λεπτομέρειες κλπ. Εκεί τρως τις ατέλειωτες ώρες στο studio. Παίρνεις μια ιδέα και την κάνεις χιλιες βόλτες μέχρι να γίνει καλύτερη".

Συνήθως η πρώτη ιδέα είναι η αστραπή. Άλλωστε ο εχθρός του καλού είναι το καλύτερο.

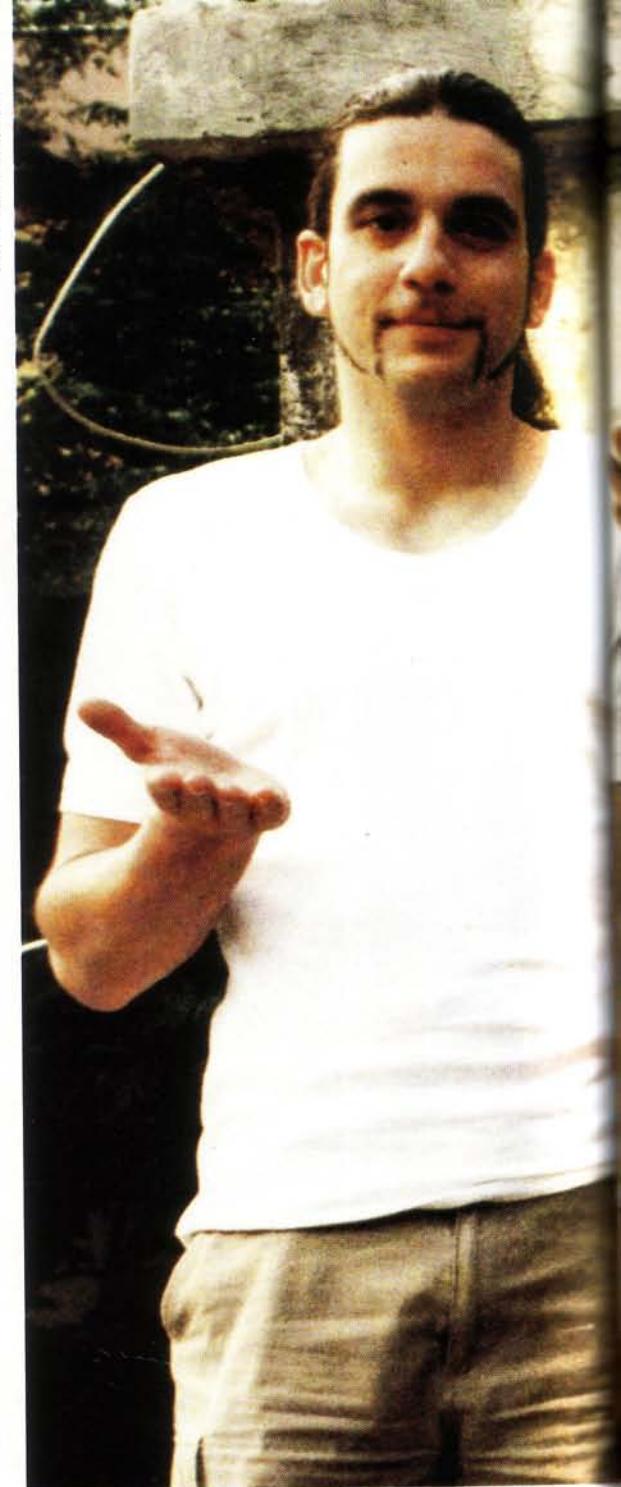
Θ.Δ.: "Γι' αυτό πρέπει το πρώτο να το κρατάς και μετά να ψάχνεσαι".

Οι Beatles κυκλοφόρησαν τρεις ανθολογίες με πρώτες ιδέες. Κορδίδα ήταν;

Θ.Δ.: "Εμ, τι. Εμείς κάναμε τριακόσιες πενήντα ώρες studio. Πήγαμε Γερμανία, ήρθαμε... Από την άλλη μεριά υπάρχουν κορυφαίοι δίσκοι που γράφτηκαν σε δώδεκα ώρες. Οι Deep Purple παίζανε σχεδόν live στους δίσκους".

Δ.Χ.: "Βέβαια τώρα τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Άλλα studio, άλλοι παραγωγοί, άλλα

φωτό: Εβίτα Κυριαζή

“Είμαστε ωραιά
τον βονού
και τον δάσους!”

περιμένετε κάτι άλλο;

Δ.Χ.: “Ισως δεν έχουμε συνειδητοποιήσει τον καιρό που είμαστε μαζί”.

Δε λέω ντε και καλά να είσασταν εκατομμυριούχοι και διάσημοι, αλλά μήπως μετά από τόσα χρόνια πετυχημένης πορείας θα έπρεπε έστω να σας γνωρίζουν στο δρόμο;

Θ.Δ.: “Αυτό συνέβη στον πρώτο μας δίσκο το '86. Από κει που ήμασταν στο studio και παίζαμε, περπατάγαμε στο δρόμο και οι πιτσιρικάδες μας χαιρετούσαν. Αυτή τη φάση δηλαδή την έχουμε περάσει. Σε πληροφορώ ότι αυτό μας έβγαλε λίγο από τα νερά μας, γιατί είμαστε άνθρωποι απλοί εμείς, ‘άνθρωποι του βουνού και του δάσους’”.

Δ.Χ.: “Ολα αυτά όμως είναι εμπειρίες. Το ζήσαμε και αυτό. Μετά βγάλαμε το δεύτερο δίσκο, ύστερα φύγαμε έξω, μετά γυρίσαμε... Βγάλαμε και άλλο δίσκο...”.

Θ.Δ.: “Φαντάσου ότι για τρία χρόνια που λείπαμε στη Γερμανία και εδώ ψιλοχάσαμε τη φήμη μας και εκεί δεν ξέραμε κανένα. Αυτό όμως που με ικανοποιεί είναι ότι έχουμε κάνει δίσκους που αντέχουν στο χρόνο. Το ‘Μυστικό Κήποι’ πουλάει ακόμα όσο και ο τέταρτος. Αυτό εμένα μού λέει πολλά”.

Αυτό το ξέρατε όταν τον φτιάχνατε;

Θ.Δ.: “Οχι. Ούτε που μας πέρασε από το μυαλό τότε. Τώρα όμως ξέρω ότι τα ‘Χρώματα’ θα πουλάνε και μετά από χρόνια”.

Δηλαδή δε νιώθετε αδικημένοι στην Ελλάδα;

Δ.Χ.: “Γενικά είναι παράδεινη η φάση εδώ. Στη Γερμανία ας πούμε τα πήγαμε πολύ καλά για ξένη μπάντα. Εδώ είναι διαφορετικά”.

Θέλω να πω, δε τιώθετε μια πίκρα όταν βλέπετε ένα τυχαίο βρετανικό group, του ενός δίσκου, να γεμίζει για δυο βράδια το Ρόδον, και ο κόσμος να ξέρει τα τραγούδια όλα, ενώ η Λευκή Συμφωνία να παιδεύεται

δώδεκα χρόνια για να φτιάξει κάτι;

Δ.Χ.: “Και τι έγινε; Μήπως θ' αλλάξει κάτι; Ισα ίσα μπαίνεις σε μια διαδικασία ζήλιας και μιζέριας που δε σε οδηγεί πουθενά. Να πάει στο διάσολο. Δέχομαι τα δεδομένα όπως είναι σε κάθε χώρα και ή παίζω ή τα παρατάω και η συχάζω. Αν καταφέρω και αλλάξω κάτι, έχει καλώς. Αν όχι... Το μόνο που θέλω είναι να υπάρχουν καλές ελληνικές μπάντες”.

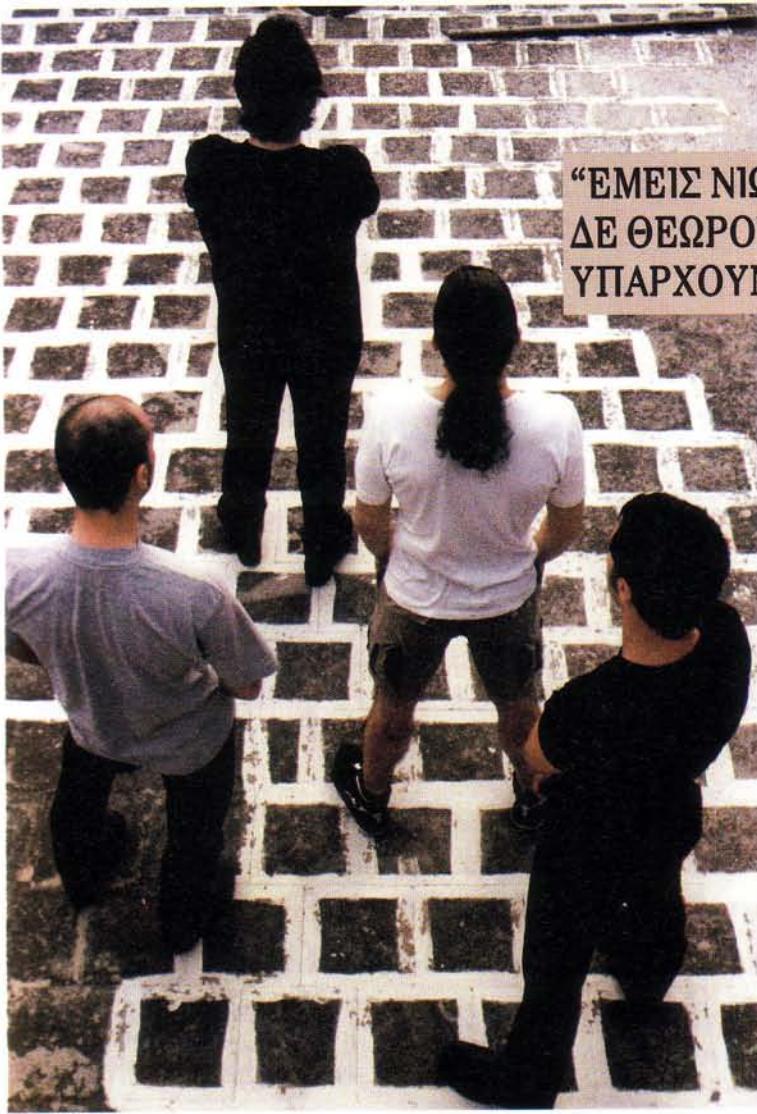
Θ.Δ.: “Οσον αφορά τους ξένους, το θέμα είναι οικονομικό. Οι Porcupine Tree ας πούμε παίζουν στο Λονδίνο σε εκατό άτομα. Ερχονται εδώ και παίζουν σε χίλια. Ο promoter τους είχε φέρει με πολύ λίγα λεφτά”.

Ο promoter τη δουλειά του κάνει. Εμείς όμως τι κάνουμε; Δηλαδή θα μπορέσει ποτέ η Ελλάδα να εξάγει rock;

Δ.Χ.: “Γιατί; Εκτός της Αγγλίας ξέρεις άλλη ευρωπαϊκή χώρα που εξάγει rock; Εχεις ακούσει πορτογαλέζικο rock; Εξάγουμε folk [Χατζιδάκι-Θεοδωράκη]”.

Θ.Δ.: “Και ο Παπακωνσταντίνου έξω μαζεύει κόσμο. Δεν έχει να κάνει”.

Τέλος πάντων. Ας γυρίσουμε στα δικά μας. Πριν από δυο - τρία χρόνια είχε αρχίσει και έπαιρνε τα πάνω της

**“ΕΜΕΙΣ ΝΙΩΘΟΥΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΝΕΟΙ.
ΔΕ ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΦΤΑΣΕΙ ΚΑΠΟΥ.
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΣΚΑΜΠΑΝΕΒΑΣΜΑΤΑ.”**

Δ.Δ.: “Η τηλεόραση κάνει γνωστή τη φάτσα σου. Άλλως δεν πιστεύω ότι μπορεί να προσφέρει τίποτα παραπάνω. Εντάξει κάποια video clips παίζονται...”.

Άλλα με τον τρόπο που παίζονται [π.χ. μετά τη Γαρμπή και πριν από τη Σαμπρίνα] καλύτερα να μην παίζονταν ποτέ. Εσείς θέλετε να εμφανίζεστε στην TV;

Δ.Χ.: “Μόνον αν είναι κάτι που δε μας θήγει και δε μας ξεφυλίζει. Αν είναι π.χ. ένα γύρισμα στο studio μας ή ένα live μας, έχει καλώς. Άλλα αν είναι να πας να παίξεις σε μια εκπομπή που πριν από σένα έχει γυμναστική και αμέσως μετά μαγειρική και ζώδια... ασ' το καλύτερα”.

Θ.Δ.: “Έχουμε φάει μια φορά ένα “πρωϊόν πακέτο” και ακόμη το θυμόμαστε”.

Δ.Χ.: “Γενικά αυτές οι εκπομπές σε προσβάλλουν. Δεν ταιριάζουν στη συνείδηση”.

Θ.Δ.: “Πάντως είναι άσχημη και όλη αυτή η πληροφόρηση που υπάρχει, και εκτός TV παίρνεις π.χ. ένα περιοδικό και είναι τόμος. Λυπηθείτε μας ρε παιδιά. Τόση τηλεόραση, τόσο διάβασμα, έλεος!”

Ας αλλάξουμε λίγο ρότα. Υπάρχει κάτι που θα θέλατε να χάτε κάνει όλα αυτά τα χρόνια και δεν το χάτε καταφέρει;

Θ.Δ.: “Εγώ θα γούσταρα να μπορούσαμε τα καλοκαίρια να παίζαμε σε μικρά νησάκια. Είναι όμως και το κόστος ψηλό και οι δισκολίες πολλές”.

Δ.Χ.: “Εγώ θα ήθελα να ανοίγω το ραδιόφωνο και να ακούω υπέροχα ελληνικά συγκροτήματα ανάμεσα στα άλλα ξένα. Χωρίς δικαιολογίες και υπόνοιες. Θα θέλα να είχαν τα ελληνικά groups ίση μεταχείριση με τα ξένα. Το ‘χουν ξεφυλίσει όλοι αυτοί στα ραδιόφωνα. Ούτε που ξέρουν τι τους γίνεται. Βουτάνε τα δισκάκια που τους στέλνουν οι εταιρίες και τα παίζουν όλοι από το πρωϊός το βράδυ”.

Θ.Δ.: “Κάποιοι στους σταθμούς έχουν ξεχάσει από πού ξεκίνησαν. Ξέρεις, μόλις καταφέρεις κάτι, γαντζώνεσαι απ' αυτό, και ούτε που κοιτάς λίγο πίσω, τι ήσουν, δε ρισκάρουν πα”.

Δ.Χ.: “Η πλάκα είναι ότι οι μπάντες πλέον έχουν εξελιχθεί πολύ. Πάνε πολύ καλά και έχουμε φτάσει στο σημείο να υπάρχουν μπάντες και να μην υπάρχουν παραγωγοί”.

Θ.Δ.: “Από την άλλη μεριά έχω “σταμπάρε” δυο, τρεις ανθρώπους της δικής μας της γενιάς και της κουλτούρας, που έχουν πάσει κάποια πόστα και βοηθάνε όσο μπορούν. Αυτό είναι ένα θετικό στοιχείο. Ενα άλλο είναι να βγαίνουν κάθε τόσο καταπληκτικοί δίσκοι από καταπληκτικά ελληνικά groups. Άλλα... ποιος τα πάζει στο ράδιο;

Δ.Χ.: “Μόνο αν είναι κάποιος που την έχει ζήσει την ιστορία και την πονάει. Γιατί τώρα αυτό που κάνουν ράδιο, δεν έχουν “αρρώστια” με τη μουσική, έχουν “αρρώστια” με τη δημοσιότητά του”.

Θ.Δ.: “Εγώ πάντως δεν απογοητεύομαι. Θεωρώ ότι αυτοί οι δυο, τρεις, πέντε άνθρωποι που είπαν προηγουμένως, θα σχηματίσουν έναν πυρήνα που στα επόμενα χρόνια, θα κάνουν κάτι καλό. Είμαι πολύ αισιόδοξος”.

Αυτό ήταν και το πιο αισιόδοξο σημείο της συνέντευξης. Άλλωστε κάπου έπρεπε να σταματήσει αυτή η κουβέντα, γιατί δε φτάνουν οι αελίδες. Μετά από κει μιλήσαμε αρκετή ώρα για πολλά άλλα πρόγραμμα. Από την “εξυπάρδα” της Λιάνας Κανέλλη για το πάρτυ στα Ίμια, μέχρι την άρνηση των Pearl Jam στους τύπους που τα παίρνουν από τα “reserve” εισιτήρια... Αλλά είπαμε: Αισιόδοξα!

Καλό καλοκαιράκι [που λέει και ο Alex]

αυτή η σκηνή. Ταυτόχρονα όμως έγιναν και τα ελληνάδικα που έκαναν τον κόσμο ίνω κάτω. Έχει σχέση το ένα με το άλλο;

Θ.Δ.: “Τίποτα δεν είναι τυχαίο, κλοπές πέφτουν πάντα, έτσι; Ο rock τρόπος ζωής έχει κλαπεί από τα groups από το '87-'88. Το underground έχει πέσει πολλές φορές θύμα κλοπής. Το original ήταν πάντα κάτω από το ζυγό του mainstream. Και τα τραγούδια που φτιάχνουν έχουν κιθάρες, μπάσα και drums κλεμένα από τη rock. Νομίζουν ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα “πάσουν” και τους ροκάδες”.

Οι εταιρίες τη ρόλο παίζουν σ' αυτή την ιστορία;

Θ.Δ.: “Το βασικότερο. Κάθε εταιρία έχει στο πρόγραμμά της να βγάλει μια, δυο λαϊκοπόπ μαλακίες μες στο χρόνο. Είναι standards αυτά. Ενα έντεχνο, ένα ρεμπέτικο, ένα καθαρά λαϊκό κλπ.”.

Δ.Χ.: “Έχουν μπλεχτεί κάτι όταν μέσα στη “σκυλοπόπ” που κάποτε είχαν σχέση με τη rock και δεν είναι πολλοί. Μιλάμε για πέντε - δέκα ανθρώπους που κάνουν αυτή τη δουλειά. Δεν κάνουν όμως μουσική. Κόβουν-ράβουν. Έχουν ένα κομπούτερ και κάνουν μοντάζ στα ήδη υπάρχοντα. Κλέβουν ένα παλαιότερο ρεφρέν, βάζουν μια πιο παλιά κιθάρα ή τα drums είναι ίδια. Και έτσι έχουμε μαζική παραγωγή τραγουδιών. Η συνταγή είναι γνωστή. Βάζει και μια ψωνάρα τη φωνή και καθαρίσαμε. Τι είναι ο Φοίβος δηλαδή, τι είναι ο Καρβέλας; Αντιγραφείς του εαυτού τους. Ασε ο στήχος... Πάρινουν μια μαλακία που τους κατέβει, κοτσάρουν ένα σ' αγαπώ-μ' αγαπάς” και νάτο το τραγούδι”.

Θ.Δ.: “Η εταιρία από πίσω περιμένει πώς και πώς να το κυκλοφορήσει...”.

Δ.Χ.: “Και έχουμε έτοιμα σουξέ!”.

Θ.Δ.: “Οι Τρύπες το ονόμασαν “σκατοφάγια”.

Και οι εταιρίες, αφού έχουν σημαντικό κέρδος απ' αυτά, γιατί κυκλοφορούν και άλλα πράγματα;

Θ.Δ.: “Γιατί υπάρχουν άνθρωποι [στις εταιρίες] που γουστάρουν τα άλλα. Άλλαζουν όμως πόρτα συχνά. Οπως την πάτησαν οι Last Drive. Πήγαν στην πολυεθνική επιειδή κάποιος από και τους γουστάρει, όμως αυτός μετά από λίγο έφυγε. Και έμεναν οι Last Drive να κάνουν δουλειά με ένα κάρο άσχετου”.

Εσάς σας έχετε πέσει ποτέ καμιά εταιρία;

Δ.Χ.: “Έχουμε ακούσει διάφορα, αλλά δεν είμαστε και “εύκολοι” άνθρωποι. Αλίμονο αν κάναμε κάθε φορά αυτό που μας έλεγε η εκάστοτε εταιρία”.

Θ.Δ.: “Να φανταστείς ότι το '88 που το MTV ασχολήθηκε με μας, η εταιρία μας [ΕΜΙ] μας πρότεινε συμβόλαιο για τρία χρόνια. Και εμείς σηκωθήκαμε και πήγαμε Γερμανία. Η εταιρία πλάσαρε τον Χαρποδιπλωμένο στο MTV και αυτοί διάλεξαν εμάς. Μετά μας έκαναν συνεντεύξεις Τύπου και διάφορα τέτοια και εμείς σκεφτόμασταν το ταξίδι μας”.

Εσείς έχετε πέσει ποτέ εταιρία; Οσον αφορά το promotion π.χ.;

Θ.Δ.: “Στον προηγούμενο δίσκο έκαναν πολλά. Τώρα, σου είπα, δε θέλαμε να γίνει τίποτα. Στο κάτω πρέπει να ξέρεις τι ζητάς από μια εταιρία. Δεν είμαστε και κλωφιάρηδες κιδόλας”.

Δ.Χ.: “Γενικά άμα δεν τρέξει η ίδια η μπάντα, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα. Είτε σε μεγάλη εταιρία είσαι είτε σε μικρή, η αντιμετώπιση είναι η ίδια”.

Η τηλεόραση μπορεί να κάνει κάτι για τη rock σκηνή;